

Arrest

nr. 224 938 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een inreisverbod. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : G.

geboortedatum : (...)1973

*geboorteplaats: Tetri Tskaro
nationaliteit: Georgië*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 07.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 02.07.2013.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 07.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel "74/11.1" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van "artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG". Verzoeker verwijst in zijn betoog tevens naar de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet het volgende uiteen:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- Schending van de materiële motiveringsplicht
- Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Schending van artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Art. 74/11. luidt als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt de juridische grondslag van de bestreden beslissing.

Aan verzoeker wordt geen termijn voor een vrijwillig vertrek toegekend, aangezien hij kennelijk op 02/07/2013 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en er zou tevens een risico op onderduiken bestaan in zijner hoofde.

Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

In hoofde van verzoeker kan er aan de hand van het administratief dossier geen risico op onderduiken worden afgeleid.

Verzoeker heeft steeds een vaste woon en verblijfplaats gekend in het Rijk, waarvan verwerende partij op de hoogte was.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 741, 1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De duur van het inreisverbod is niet afdoende gemotiveerd en is niet evenredig aan het doel of de reden van oplegging van het inreisverbod.

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983, 963.). "

2.2 Waar verzoeker in de hoofding van het middel de schending aanvoert van "artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG", is het middelonderdeel onontvankelijk daar onder "middel" conform vaste rechtspraak van de Raad van State niet enkel dient te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel, maar eveneens van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze "artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG" geschonden wordt door de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel "74/11.1" van de vreemdelingenwet. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Verzoeker betoogt onder verwijzing naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod moet vastgesteld worden door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Hij stelt vervolgens dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend aangezien hij kennelijk op 2 juli 2013 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en er tevens een risico op onderduiken zou bestaan in zijn hoofde. Betreffende het risico op onderduiken is hij onder verwijzing naar artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet de mening toegedaan dat dit moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval. Hij betoogt dat aan de hand van het administratief dossier geen risico op onderduiken kan worden afgeleid en deelt mee dat hij steeds een vaste woon- en verblijfplaats in het Rijk heeft gehad waarvan de gemachtigde op de hoogte was. Verzoeker betoogt dat absoluut niet wordt

verduidelijkt welke omstandigheden wijzen op een risico op onderduiken in zijn hoofd. Hij besluit dat de duur van het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd en niet evenredig is aan het doel of de reden van de oplegging van het inreisverbod.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De bevoegde gemachtigde verwijst in de beslissing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° – voor het vrijwillig vertrek werd geen enkele termijn toegestaan – en 2° van de vreemdelingenwet – een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd – en stelt tevens dat er een risico op onderduiken bestaat. De gemachtigde specificeert dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 2 juli 2013 en dat hij niet het bewijs heeft geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Vervolgens wordt wat de redenen betreft om een duurtijd van twee jaar op te leggen, verwezen naar de verklaring van verzoeker op 7 april 2019 waarbij hij aangeeft geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen. Tot slot stelt de gemachtigde dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

De Raad stelt dan ook vast dat zowel wat het opleggen van het inreisverbod als wat de duurtijd van het inreisverbod betreft een motivering wordt opgenomen. Bijgevolg wordt de juridische grondslag vermeld waarop het opleggen van het inreisverbod wordt gesteund. Zoals eveneens hoger vastgesteld, wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld.

Waar verzoeker hekelt dat de duur van het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd, kan hij niet worden gevolgd in zijn redenering. Zoals blijkt, werd wel degelijk rekening gehouden met individuele elementen *in casu*, zijnde onder meer de inhoud van zijn verklaring op 7 april 2019 en het niet twifelen om op illegale wijze in België verblijven, hetgeen hij niet betwist. Bovendien zet verzoeker niet uiteen, laat staan dat hij dit aantoon, met welke specifieke omstandigheden in dit geval geen rekening zou zijn gehouden.

Waar verzoeker betoogt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend aangezien hij kennelijk op 2 juli 2013 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten, verliest hij uit het oog dat deze motieven kaderen in de juridische grondslag op basis waarvan het inreisverbod, *in casu* van minder dan drie jaar, werd afgeleverd:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verwijzingen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2013 en het risico op onderduiken kaderen eveneens in deze motivering. Verzoeker hekelt echter het motief betreffende het risico op onderduiken in het licht van de motivering van de duurtijd van het inreisverbod. Zijn betoog is dan ook niet dienstig. Het bepalen van de duur van het inreisverbod wordt blijkens de motieven ervan immers geenszins gefundeerd op een risico op onderduiken. In de mate dat dit betoog en de verwijzing naar de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gericht zijn ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 7 april 2019, is dit niet dienstig aangezien voormeld bevel geen voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

In zoverre het betoog gericht is tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2013 benadrukt de Raad nog dat dit niet de *in casu* bestreden beslissing vormt, zodat deze onderdelen van het betoog ook om die reden niet dienstig zijn.

Wat de rechtspraak betreft van de Raad waarnaar verzoeker verwijst, dient te worden geduïd dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde kennen. Verzoeker toont overigens ook niet aan zich in dezelfde concrete omstandigheden te bevinden.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. De vaststellingen volstaan

om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN